

λιν), ἐπίστρεψεν (προχωρήσας) ἕως εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἔγινεν (ἔπειτα) τὸ μνημα του¹⁾, καὶ (πάλιν) ἐκατέβη.

Ἐφοδὸς πόλεμος ἔπαυσε ἀμέσως· τὸ ἱππικὸν καὶ τὸ πεζικὸν μας ἄρχισεν νὰ ὑποχωρῇ ἀγάλι-ἀγάλι [ἀνεπαισθήτως], οἱ δὲ ἐχθροί, ἀπηυδισμένοι, ἔμειναν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν θέσιν των. Εἶδαμεν ἕναν σωρὸν (ἀνθρώπων) ἔπειτα νὰ συνοδεύῃ τὸν Ἀρχηγὸν πρὸς τὸν Φαληρέαν.

Ἀγνοοῦντες τὸ συμβᾶν (οἱ εὐρισκόμενοι) εἰς τὴν Ράχην, εὐχαριστήθημεν διότι οἱ ἐδικοί μας ὑποχώρησαν νικηταί· ὅταν, μετὰ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας (πάρουδον), ἔφθασαν στρατιῶται μας ἀπὸ τὴν μάχην, καὶ μᾶς ἀνήγγειλαν τὴν πληγῶσιν του²⁾. Ἐνεκρώθημεν ὅλοι· δὲν εἶχαμεν ὑπομονὴν (πότε) νὰ μάθωμεν ἐὰν εἶναι θανατηφόρα πληγωμένος ἢ ἐλαφρά. Ἐφθασεν ἔπειτα ὁ Γεωργάκης Γεροθανάση, ὅστις μᾶς ἐδιηγῆθη λεπτομερῶς, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος (τὰ τῆς μάχης), καὶ ὅστις μᾶς ἐπαρίθμησεν καὶ τοὺς πληγωθέντας Ἀξιωματικούς καὶ στρατιῶτας, ἕως 65, ἀπὸ τοὺς καλυτέρους· τὴν ὑστέρησιν τῆς χειρὸς τοῦ ὑπασπιστοῦ Κακλαμάνου ἀπὸ βολὴν κανονίου—καὶ τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν του (1365), ὅτι κόψας τὴν δεξιάν του χεῖρα, ἤτις ἐκρέματο ἀπὸ ἓν πετζί, [καὶ] ἐξακολουθοῦσεν νὰ βαστᾶ τὴν σπάθην μὲ τὴν ἀριστεράν (καὶ) νὰ πολεμᾷ—τοῦ Νικήτα τὴν πρώτην ὀρμὴν καὶ τὴν (κατὰ τῶν ἐχθρῶν) θραῦσιν του, [τὴν πληγὴν ἐλαφρὰ εἰς τὸν σιαγόνα], ὁμοῦ μὲ τοὺς Κρητικούς καὶ λοιπούς³⁾, οἵτινες πρωτάνοιξαν τὸν πόλεμον, ἀπὸ μεθύσι, καὶ τῶν λοιπῶν, καὶ (τέλος) τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ στρατοπέδου κατὰ τῶν ἐναρξάντων (καὶ ἐνόχων) διὰ τὴν πληγὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἀθυμίαν (τοῦ στρατοῦ⁴⁾).

Τὸ βᾶρος τῆς πληγῆς (τοῦ Ἀρχηγοῦ) δὲν τὸ ἤξευρεν (ὁ Γεροθανάσης), καὶ τοῦτο ἀκολούθως μᾶς τὸ πληροφόρησεν ὁ Γεωργάκης Βάγιας ὅστις, τυχὼν πλησίον του, τὸν συνώδευσε ὁμοῦ μὲ τὸν Τζιαβέλαν καὶ λοιπούς ἕως εἰς τὴν γολέτταν, καὶ εἰς ὅλον τὸν δρόμον δὲν ἔλεγεν ἄλλο περισσότερον, παρὰ ὀνομάζων τὸν Τζιαβέλαν συχνάκις (μὲ τό): «Κίτζιο μπίρ» (=υἱέ μου Κίτζιο, νὰ μοῦ ζήσης).

Σύννεφον σκοτεινόν, ἀπὸ τὰς διηγῆσεις τούτων (τῶν δύο), ἔπεσε καὶ μᾶς πλάκωσεν. Ὅλοι ἐπιθυμοῦσαμεν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦμεν, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν μας ἐνομιζάμεν ὅτι θὰ τὸν ἀναστήσωμεν...

Μᾶς ἔπεμψεν χαιρετισμούς μὲ τὸν Γ. Βάγιαν, παραγγέλλοντάς μας νὰ μὴ φοβούμεθα, καὶ νὰ βαστοῦμεν ταῖς θέσεις μας.

Δὲν ἀναπαύομασθον· ἐδιορίσαμεν εὐθὺς τὸν Χριστόδ. Χ'' Πέτρου καὶ τὸν Γαρδικιώτην, ἐκ μέρους ὄλων, νὰ πηγαίνουσι εἰς ἐπίσκεψίν του, νὰ τὸν προσφέρουν

1) Τὸ μνημεῖο του.

2) Τὸ χειρόγρ. «τὴν πληγὴν του».

3) Ὁ συγγρ. πρόσθεσε ἀργότερα στὸ περιθώριον: «Γιάννης Βαϊρακτάρης», δηλ. πληγώθηκε καὶ αὐτός.

4) Ἡ περιγραφή τῆς μάχης ἀπὸ τὸ Δ. Αἰν. (βιογρ. Καραϊσκι., ἔκδ. β', σ. 105—6) εἶναι περισσότερο περιστατική.

